

Changing Places

I went to London in the late sixties. I went to live in Saint Louise's Hostel which was run by the sisters of charity. These hostels or hostels like them were set up around London, basically to protect young people, to give them a safe haven, a safe place to live. Both myself and my best friend Vanda who were going down, I think we felt quite protected.

My Dad had found out about this hostel through his local priest. I imagined when I went down there that it was going to be a really holy, holy place and that I wouldn't want to stay very long. But however, when I got there to my surprise there were a lot of young women, very trendy, fashionable, all had jobs, good jobs as well. A lot of Irish girls, Irish girl came over to work in the banks. Lots of fun loving girls, we quickly fitted in with them.

We were quite lucky when we arrived because we didn't go into the main hostel because the main hostel was full so we got to live in the house across the road which was actually nicer. It wasn't attached to the convent and there was some independence over there. We used to go over to the main hostel for our breakfast and we'd get our tea at night time as well.

I would say in that house there were about thirty to forty girls living. We shared rooms, there were about four in every room and there was lots of good fun, lots of laughter, everybody had their stories and it was a joy to be there really.

The main hostel to me looked a bit like a workhouse because it had iron shutters on the windows and it was a very tall building, a big tenement type building. I imagined it had been some kind of place for the poor at one time. The convent was attached to it but separate and then there was a church as well, and they were both at the back of the hostels.

The nuns were out and about, you saw them and they chatted to you. It was a money-making concern for them. They took the rent, they provided us with a service, they didn't interfere with your life but they did have rules...and the rules were that you had to be in by a certain time. So, you had to be in by half past ten, they did put the lights out at eleven o'clock which we all thought was pretty mean but we all invested in candles and that didn't stop our night life at all.

One of the big things that I told you about Saint Louise's hostel was that they organized a bus to go down to the docks. You were going down and your job was to be a dance hostess for the sailors.

The priests organised a hotel for sailors and it was called anchor house. Anchor house provided a safe haven for young sailors who came into London docks. It provided good board and accommodation and I suppose we were part of the entertainment.

Although it sounds a bit dodgy, it wasn't really because it was heavily supervised by the priests and the nuns and the priests had obviously organised it together.

The priest would count everybody that got on the bus, he would know everybody. He would chat to us about who we may be meeting whether it was Dutch sailors or sailors from some third world or merchant navy or whatever.

It was set up like a disco with that glittery ball thing that went round and round and created lights and atmosphere. And, there'd be music from the sixties, Beatles or whatever.

We would be in earlier than the sailors would be and they would gradually come into the dance hall. There was no drink, and it would seem unbelievable that the sailors would even be interested in coming in if there was no alcohol, but there wasn't any alcohol.

Once the music went on we would be doing all sorts of dancing. We'd dance with each other and then the sailors would come up and tap your shoulder and dance with you or come and ask you to dance.

The one thing the priest didn't like was when you refused someone. His idea was that everybody should feel included. No sailor just because he was ugly would be left out.

One of the things that we were told was that we should not meet the sailors afterwards. But that was really hard for them to enforce, they couldn't enforce that. It happened all the time. Girls made assignments and dates with sailors. So, it was a good meeting place for boyfriends if they wanted.

Once the music and the dancing and the disco finished, the DJ would pack up his microphone, put it away and the priest would get out his vestments, put them all on. And he would take the altar cloth

and, all of a sudden, this disco table turned into this altar. With the Blessed Sacrament and a mini tabernacle laid out.

We'd do the benediction which was fifteen minutes of intense prayer towards the Blessed Sacrament and everybody would kneel round and start to chant his prayers. And we would sing the hymns as well, then bow and genuflect. He would give us his blessing, not a sailor in sight by the way; all of the sailors had scarpered. Then he'd put everything away, pack it up, and everybody would be counted back on the bus and away we would go.

Then of course we'd be on the bus, singing songs, having a laugh about who we met, who we liked and who we didn't like. Just general chit chat about the whole event. And then we'd arrive back at Saint Louise's Hostel by ten o'clock.

There were some girls that went every night. I didn't go that many times. I was curious. I'd heard a lot about it so I did go down a few times.

So, I suppose you could say I was one of the Saint Louise's girls...and that was it really.

I got a job. Secretary, pound an hour. But I never told my employers or the employees that I lived in Saint Louise's Hostel. I just said to them that I lived in a flat, a house. I had two employers, Mr. Ray and Mr. Clark and they were very nice. And I was their secretary; I was a good secretary as well.

One day disaster hit for me because somebody broke into the office where I worked. They trashed the office. It was a Saturday morning and they phoned me and got the sisters at the convent, not me.

So, they asked me if I'd come in and clean up the place but then they started to interrogate me about Saint Louise's Hostel. I didn't fully admit where I was living, and it was kind of very uncool to be doing that. So, I kind of tried to lie about it and I made a real mess of it as well. They had endless fun with that. Even to this day I really squirm when I think about it.

We wanted to get a flat once we got into London, and we did. We got a flat in Westminster. But while we were in London we decided we would get part time jobs, Vanda and I, because although we were getting a pound an hour working as secretaries, we needed more money because we did want to travel. So, we got cleaning jobs in the civil service buildings across the way from where I worked. As soon as I finished work, I'd get my turban like thing on and my jeans on and my overall on and go and clean the buildings.

Again, to my great embarrassment one night I was coming out of the cleaning, having done my cleaning stint and Vanda and I looking like cleaners, not like secretaries. And we bumped into Mr. Ray.

Mr. Ray was appalled. Mr. Ray said, "uh, right! I'll see you in the morning." When I went in in the morning he said, "You don't need to clean buildings, there is plenty of work for you to do." Then he said, "And if Vanda want's extra work, she can have it as well."

In those days, it was of a class issue. I mean, for us it wasn't a class issue because we came from the working class. Vanda's Mum had been a cleaner all her life and it didn't worry me about being a cleaner either.

We had rollers and things on, rollers and hair tied up and all the rest of it and if you went out afterwards you could just comb your hair out. It would be all nice and you could just go out to a pub afterwards. It was kind of like a different world really.

Another job we got was in a theatre. It was called the Westminster theatre, doing the ushering and taking people to their seats. This was a special theatre, a Christian theatre. It was a kind of rebellion against all the other theatres that were doing all these racy things.

Like in Hair, for example, the big musical they were all taking their clothes off and stuff like that. Whereas in the Westminster theatre it was supposed to be good clean family entertainment, where the boy meets girl, boy marries girl, and they sing about it and then they come together.

Although it was very good, they did have a hard time filling the audience. So, they used to give a lot of free tickets away. Quite often they'd fill it with a lot of complimentary tickets, and anyway, somebody said to Vanda, "Is it any good?" And Vanda said, "You've got to be kidding!" But unfortunately, Vanda said it to the wrong person. It was someone important to do with the director. So, she got fired right away. When she left, I decided, well, I couldn't sustain this, my best pal getting fired. So, I left.

Then Vanda got a job in Hair and we'd quite often get free tickets to go along to Hair and everybody would get up on the stage. All of the members of the cast at the end took all their clothes off and Vanda just thought that this was fantastic. But in actual fact, they didn't take their clothes off; a lot of them had body suits on.

We made some money, went to France, Europe a little bit, enjoyed London and then after that I applied to immigrate to America. I had relatives in America and I'd watched all the American movies of the fifties and sixties. They were all very glamorous and I thought, I want to be a pioneer, go out to America and live the life of the Hollywood film stars.

Once we had left Saint Louise's it was like having an extended family. There were so many girls that I kept in contact with. Lots of them went to Canada, Australia...at that time, when we were in London, there were a lot of places you could go abroad, or overseas on assisted passage. You could go to Australia for ten pound. All you had to do was apply, get your Visa, go to Australia and start your new life. That's what my friend Vanda did. She's lived in Australia now for years. But I decided I'd like to go to the States. I had an image of what it would be like in America; of course, it wasn't like that at all. It wasn't like Hollywood at all. It was a tough place to be and you quickly had to toughen up. I suppose in a way, I didn't really think it out to well. It was just a crazy idea.

Vanda did come back here a few years ago and we went out. I think to my disappointment Vanda had changed, entirely. Vanda, when I knew her was quite glamorous, liked to dress up. We both liked to dress up. And make up. We used to put false pony tails in, wear false eye lashes, put on French accents, wear all sorts of miniskirts, and paint our nails. So, when I realised Vanda was here, I was very careful. I thought, I'm going to have to look pretty glamorous, because Vanda will be glamorous. I was thinking, oh no, I've put on weight etc. But when I went around to meet Vanda, I couldn't believe it.

She was pretty overweight; she'd had cancer so she hadn't been too well. She'd aged a lot. She wasn't the same dynamic person that I knew, at all. Life hadn't been...She'd had a big family, and I believe a good husband but her health hadn't been too good. She was the typical Aussie. She wore big sloppy t-shirts. She liked a drink and she was just, not the same person that I knew. So, I was a little bit disappointed.

And, it's funny, because when we had conversations together, Vanda talked about things that were way back in my past. That I had forgotten about. That's where she remembered me from, and I realized that Vanda didn't know me because my life had changed so much. I had gone to University, met your dad, lived a life in America and I had come back. In a way, there was an awful lot for us to catch up on and it was almost insurmountable. I felt, it was very hard to be close to her again. Considering Vanda was my best friend, she was my best friend for years. We had grown up together, we did everything together, planned our lives together...I always said, if I have a daughter she'll be called Vanda. Vanda said if I have a daughter, she'll be called Irene...and of course, none of that happened.

As told by Irene Arthur.

Written by Rebecca Arthur.

Changing Places

Ik verhuisde naar Londen eind de jaren zestig. Ik ging wonen in *Saint Louise's Hostel* dat gerund werd door de zusters van liefdadigheid. Dit soort hostels vond je her en der in Londen, vooral om jonge mensen te beschermen, hen een veilige plek te geven om te overnachten. Zowel ikzelf als mijn beste vriendin Vanda gingen er naartoe en we voelden ons vrij beschermd, denk ik.

Mijn vader had iets gehoord over dit hostel via zijn locale priester. Ik dacht echt toen ik er naartoe ging dat het een heilige, heilige plaats zou zijn en dat ik er niet te lang zou blijven. Maar toen ik aankwam, zag ik verrassend veel jonge vrouwen, allemaal erg trendy, hip, met jobs, zelfs goede jobs. Veel Ierse meisjes ook. Ierse meisjes kwamen werken in de banken. Er waren veel pleziermakers bij, we werden al snel vrienden.

We hadden wel wat geluk toen we aankwamen want we kregen geen plek in het hoofdgebouw (er was geen plek in het hoofdgebouw) en we moesten naar het huis aan de overkant van de straat. Wat eigenlijk leuker was. Het was niet vlak naast het klooster en het was een beetje zelfstandiger. Voor het ontbijt en het avondeten trokken we wel naar het hoofdgebouw.

Ik zou zeggen dat er in ons huis zo'n dertig tot veertig meisjes leefden. We deelden kamers, met z'n vieren in elke kamer en er was er altijd veel ambiance, er werd veel gelachen, iedereen had wel z'n verhalen en het was echt een plezier om er te wonen eigenlijk.

Het hoofdgebouw deed me 'n beetje denken aan een fabriek omdat het ijzeren luiken had aan de ramen en het was ook een heel hoog gebouw, een soort van groot flatgebouw. Ik beeldde me in dat het een soort tehuis voor de armen was op een gegeven moment. Het klooster was er mee verbonden maar apart en er was ook een kerk, ze stonden alletwee achter de hostels.

De nonnen waren heel actief, je zag ze overal en ze kwamen ook met je babbelen. Het was een kwestie van geld verdienen voor hun. Zij kregen de huur, zij voorzagen ons van een dienst, ze bemoeiden zich niet met je leven maar ze hadden wel regels... en de regels waren dat je binnen moest zijn voor een bepaald uur. Dus je moest binnen zijn tegen half elf en de lichten gingen uit om elf. Dat vonden we allemaal nogal grof, maar iedereen investeerde in kaarsen en ons nachtleven ging gewoon door.

Een van de belangrijkste dingen die ik je heb verteld over *Saint Louise's Hostel* was dat ze bustrips organiseerden naar de haven. Je ging dan mee en je job was om een danshostess te spelen voor de zeemannen.

De priesters organiseerden een hotel voor de zeemannen en dat noemden ze Het Ankerhuis. Het Ankerhuis voorzag een veilige plek voor jonge zeemannen die aanmeerden in de Londense haven. Ze kregen een goede accommodatie en ik veronderstel dat wij een deel van het entertainment waren.

Het klinkt misschien een beetje louche, maar dat was het eigenlijk niet. Er was streng toezicht van de priesters. En de nonnen en de priesters hadden het duidelijk samen georganiseerd.

De priester telde iedereen die op de bus ging en hij kende iedereen. Hij vertelde ons dan wie we gingen ontmoeten: of het Nederlandse zeemannen waren, zeemannen uit een derdewereldland of van de koopvaardij of wat dan ook.

Het was opgezet als een disco met zo'n glitterbal die de hele tijd ronddraait en licht en sfeer geeft. En er was ook altijd muziek van de sixties: de Beatles enzo.

Wij waren altijd vroeger in de danshal dan de zeemannen en zij druppelden dan een voor een binnen. Er was geen drank en het lijkt misschien ongelofelijk dat zeemannen nog maar geïnteresseerd waren om ergens binnen te stappen als er geen alcohol was, maar er was geen alcohol.

Vanaf de muziek aansprong begonnen we te dansen en te dansen. We dansten met elkaar en dan kwamen de zeemannen op je af en tikten je op je schouder en vroegen om te dansen.

Het enige wat de priester echt niet apprecieerde was wanneer je iemand weigerde. Zijn idee was dat iedereen zich welkom moest voelen. We mochten geen enkele zeeman uitsluiten gewoon omdat hij lelijk was.

Een van de dingen die hij ons nog zei was dat we achteraf niet mochten afspreken met de zeemannen. Maar dat was echt moeilijk tegen te houden. Meisjes regelden constant afspraakjes met de zeemannen. Het was dus een goede plek om een vriendje te vinden als je dat wilde.

Vanaf de muziek en het dansen en de disco gedaan waren, pakte de dj z'n microfoon, stak 'm weg en intussen haalde de priester z'n gewaad boven en trok het aan. En dan nam hij het altaarkleed en plotseling veranderde de draaitafel in een altaar. Met het Heilige Sacrament en een mini-tabernakel er bovenop.

We deden dan de benedictie: dat was vijftien minuten intens bidden tot het Heilige Sacrament. En iedereen knielde neer en begon z'n gebeden te zingen. En we zongen ook altijd de hymnes, alvorens te buigen en te knielen. De priester gaf ons dan zijn zegen. Geen zeeman meer te zien trouwens; alle zeemannen waren hem afgebold. Daarna stak hij alles weg, pakte alles in, en iedereen ging terug naar de bus, werd geteld, en we waren weer weg.

Tja, dan zaten we natuurlijk op de bus te zingen, te lachen over wie we hadden ontmoet, wie we leuk vonden en wie we niet leuk vonden. Gewoon een beetje babbelen over heel de avond. En rond 10 uur waren we al terug aan *Saint Louise's Hostel*.

Er waren een paar meisje die elke avond gingen. Ik ging zelf niet zo vaak. Ik was wel nieuwsgierig. Ik had er veel over gehoord dus belandde er toch een paar keer.

Dus ik denk dat je zou kunnen zeggen dat ik een van de *Saint Louise's girls* was... en dat was het eigenlijk.

Ik vond een job. Secretaresse, 'n pond per uur. Maar ik vertelde m'n bazen of collega's nooit dat ik in *Saint Louise's Hostel* woonde. Ik zei gewoon dat ik in een flat woonde, een huis. Ik had twee bazen, Mr. Ray en Mr. Clark en ze waren erg vriendelijk. En ik was hun secretaresse; ik was zelfs een goede secretaresse.

Op een dag sloeg het noodlot toe voor mij want iemand had ingebroken in het kantoor waar ik werkte. En haalde het helemaal overhoop. Het was een zaterdagochtend en ze belden me en kregen de kloosterzusters aan de lijn, niet mij.

Dus, ze vroegen me of ik zou langskomen om alles op te kuisen maar toen begonnen ze me te ondervragen over *Saint Louise's Hostel*. Ik gaf niet helemaal toe waar ik woonde, want het was nogal oncool om dat te doen. Dus probeerde ik er zo'n beetje over te liegen en ik maakte er echt een boeltje van. Dat vonden ze ongelooflijk grappig. Zelfs tot op de dag van vandaag krimp ik in mekaar als ik er nog maar aan denk.

We wilden een flat vanaf de eerste dag in Londen, en dat vonden we uiteindelijk. We vonden een flat in Westminster. Maar aangezien we in Londen waren, besloten Vanda en ik om part time jobs te zoeken. Want hoewel we een pond per uur kregen als secretarissen hadden we meer geld nodig want we wilden nog reizen. Dus we begonnen als kuisvrouw in de overheidsgebouwen aan de overkant van waar ik werkte. Vanaf ik klaar was met werken deed ik een soort van tulband aan en m'n jeans en m'n overall om te gaan kuisen in die gebouwen.

En toen opnieuw... grote schaamte. Op een avond kwam ik buiten na het kuisen en Vanda en ik zagen er uit als kuisvrouwen, niet als secretarissen. En we kwamen Mr. Ray tegen!

Mr. Ray was geschokt. Mr. Ray zei: "Euh, goed! Ik zie jullie morgenvroeg." Toen ik 's morgens binnenkwam, zei hij: "Je moet helemaal geen gebouwen kuisen, er is genoeg werk voor jou." Toen zei hij: "En als Vanda extra werk wilt, kan ze het ook krijgen."

In die dagen was het een klassekwestie. Ik bedoel, voor ons was het geen klassekwestie want we kwamen uit de arbeidersklasse. Vanda's moeder was heel haar leven een kuisvrouw geweest en het kon me ook helemaal niet schelen om kuiswerk te doen.

We hadden krulspelden en alles in, krulspelden en ons haar opgestoken enzo. En als je daarna buitenging, kon je gewoon je haar glad kammen. Het lag direct goed en dan kon je gewoon

achteraf naar de pub. Het was zo'n beetje een andere wereld eigenlijk.

Een andere job die we later deden was in een theater. Dat was het Westminster theater, we scheurden de kaartjes en brachten mensen naar hun plaats.

Dit was een speciaal theater, een christelijk theater. Het was een soort van rebellie tegen alle andere theaters die al die sensuele dingen deden. Zoals in Hair, bijvoorbeeld, de grote musical waar ze allemaal hun kleren uittrokken enzo. Het Westminster theater daarentegen stond bekend voor zijn goed, deftig familie-entertainment: jongen leert een meisje kennen, jongen trouwt het meisje, en daar zingen ze over en dan komen ze samen.

Hoewel het heel goed was, hadden ze moeite om de zaal te vullen. Dus gaven ze veel gratis tickets weg. Vrij vaak vulden ze de zaal met behulp van gratis tickets, en hoe dan ook, iemand vroeg eens aan Vanda: "Is het een beetje goed?" En Vanda zei: "Je maakt een grapje zeker!" Maar jammer genoeg zei Vanda dit tegen de verkeerde persoon. Het was iemand belangrijk die iets te maken had met de regisseur ofzo. Dus ze werd onmiddellijk ontslagen. Toen ze vertrok, dacht ik: "Ja, dit kan ik niet tolereren, mijn beste vriendin die ontslagen wordt." Dus ik vertrok.

Toen kreeg Vanda een job bij Hair en we kregen vrij vaak tickets om te gaan kijken. Iedereen van de cast trok op het einde alle kleren uit en Vanda vond dat gewoonweg fantastisch. Maar eigenlijk trokken ze helemaal niks uit, de meesten hadden body suits aan.

We verdienden wat geld, trokken naar Frankrijk, Europa een beetje, we amuseerden ons in Londen en daarna vroeg ik een visum aan om te migreren naar Amerika. Ik had familie in Amerika en ik had alle Amerikaanse films gezien uit de fifties en de sixties. Die waren allemaal erg glamourous en ik dacht: "Ik wil een pionier zijn, naar Amerika gaan en het leven leiden van de filmsterren uit Hollywood."

Nadat we *Saint Louise's* verlaten hadden was het alsof we deel waren van een uitgebreide familie. Er waren zo veel meisjes met wie ik in contact bleef. Veel van hen verhuisden naar Canada, Australië... in die periode, toen wij in Londen zaten, waren er veel buitenlandse plekken waar je zomaar naartoe kon. Ook overzees. Je kon naar Australië voor tien pond. Al wat je moest doen was je visum aanvragen, naar Australië gaan en een nieuw leven beginnen. Dat is wat m'n vriendin Vanda heeft gedaan. En ze woont er nu al jaren. Maar ik ging liever naar de States. Ik had een beeld van hoe het leven daar ging zijn, maar natuurlijk was het totaal anders. Het was helemaal niet zoals in Hollywood. Het was een harde plek om te wonen en je moest echt snel ruiger worden. Ik denk dat ik er toen niet echt goed had over nagedacht. Het was gewoon een gek idee.

Vanda is wel terug gekomen een paar jaar geleden en toen zijn we uitgegaan. Tot mijn teleurstelling was Vanda veranderd, compleet. Vanda, toen ik haar leerde kennen, was nogal glamourous, ze maakte zich graag op. We hielden alletwee van mooie kleren. En make-up. We staken neppaardenstaartjes in ons haar, we droegen nepwimpers, spraken plots met een Frans accent, droegen allerlei soorten minirok en verfdde onze nagels. Dus toen ik hoorde dat Vanda in het land was, dacht ik wel twee keer na. Ik dacht: "Ik moet er glamourous genoeg uitzien, want Vanda zal er weer galmoureux bij lopen." Ik dacht: "Oh nee, ik ben bijgekomen enzo." Maar toen ik Vanda opzocht, kon ik m'n ogen niet geloven.

Ze had veel overgewicht; ze had kanker gehad en daar had ze duidelijk van afgezien. Ze was veel ouder geworden. Ze was helemaal niet meer dezelfde dynamische persoon van vroeger. Het leven was niet... Ze had een grote familie en een goede man denk ik, maar haar gezondheid was niet zo goed geweest. Ze was een typische Aussie. Ze droeg grote slobbershirts. Ze was niet vies van een pintje en ze was gewoon niet meer de persoon die ik me herinnerde. Ik was dus een klein beetje teleurgesteld.

En 't is raar, want wanneer we dan babbelden, praatte Vanda over dingen die al ver achter me lagen. Die ik vergeten was. Dat is hoe zij mij herinnerde, en ik besefte dat Vanda me helemaal niet kende want mijn leven was heel erg veranderd. Ik was naar de universiteit gegaan, ik leerde je vader kennen, leefde een leven in Amerika en kwam terug. Op een bepaalde manier was er heel veel voor ons om te bespreken en het was bijna niet te overbruggen. Ik voelde dat het heel erg moeilijk was om me weer close met haar te voelen. Aangezien Vanda mijn beste vriendin was, ze was jarenlang mijn beste vriendin. We waren samen opgegroeid, we deden alles samen, planden ons leven samen... Ik zei altijd dat als ik een dochter zou hebben ik haar Vanda zou noemen, en Vanda zei dat als zij een dochter had, dat ze Irene zou heten... maar natuurlijk, niets daarvan is ooit gebeurd.

Verteld door Irene Arthur

Vertaald door Jordi de Beule